

29:1

Det har ansetts att en allmän avloppsanläggning från dimensionerings-synpunkt normalt tillgodoser skäliga anspråk på säkerhet i fall anläggningen har dimensionerats i enlighet med de av Svenska vatten- och avloppsverksföreningen härom utarbetade anvisningarna. En fastighetsägares krav på ersättning för översvämningsskador på grund av påstådd underdimensionering, har således ogillats när den kombinerade avloppsledningen i fråga varit dimensionerad för ett femårsregn och det inträffade regnet varit kraftigare än så.

J.W. ägde en fastighet. Den ligger centralt i Trelleborgs tätort. På fastigheten uppfördes åren 1974–1975 en enfamiljsvilla i 1 1/2 plan med källare. Byggnaden hade en va-installation av normal omfattning. Bl.a. fanns i källaren ett tvättutrymme med tvättmaskin och en golvbrunn. Där fanns också en duschkabin. Källaren innehöll vidare ett arbetsrum, en gillestuga samt förrådsutrymmen.

Fastigheten ingår i verksamhetsområdet för kommunens allmänna vatten- och avloppsanläggning. Den är ansluten till anläggningen och betjänades av ett kombinerat ledningsnät för spill- och dagvatten. Det kombinerade nätet utgjorde återstoden av ett äldre nät som med början på 1970-talet successivt ersattes med duplikatsystem.

Den 16 juni 1977 inträffade i samband med regnväder en översvämning i källaren till J.W:s villa. Avloppsvatten trängde upp från kommunens ledningar genom avloppsbrunnen i tvättrummet. Vattnet skadade visst lösöre och orsakade J.W. sanitär olägenhet.

J.W. påstod vid Va-nämnden att översvämningen orsakats av att kommunen allmänna va-anläggning inte uppfyllt de krav på säkerhet som föreskrivs i 12 § va-lagen. På den grunden yrkade han förpliktande för kommunen att till honom utge 4 669 kr 45 öre jämte ränta. Han förbehöll sig rätt att framtida yrka ytterligare ersättning. Av det yrkade beloppet utgjorde 2 800 kr ersättning för sanitär olägenhet. Återstoden avsåg kostnaderna för inmontering av en backventil i golvbrunnen (969 kr 45 öre), vilket skett efter den 16 juni 1977 för att förhindra nya översvämningar, samt för en ny plastmatta. Mattan måste läggas om när ventilen monterades.

Kommunen bestred yrkandena under påstående att va-anläggningen uppfyllde skäliga anspråk på säkerhet varför kommunen inte var skyldig att ersätta uppkomna skador. Yrkandet om ersättning för

backventilen och plastmattan bestred kommunen också på den grunden att dessa kostnader inte förorsakats av översvämningen. Kommunen vitsordade samtliga de fordrade beloppen såsom i och för sig skäligen.

J.W. uppgav: Översvämningen inträffade vid 12–13-tiden den 16 juni 1977. Han var själv i Helsingborg men fick där underrättelse om händelsen. Av en hyresgäst som var i bostaden för att äta lunch fick han veta att vattnet hade porlat upp genom golvbrunnen. Det hade föregåtts av ett kraftigt regn på kort tid. Regnet var dock inte mer omfattande än att det borde ha kunnat avledas genom kommunens anläggning. Vid samma tillfälle blev det översvämningar på omkring 120 andra fastigheter i Trelleborg, bl.a. hos en granne till honom. Källaröversvämningar har förekommit också vid mindre omfattande nederbörd. Orsaken till översvämningarna är att kommunens avloppsnät inte är dimensionerat så att det kan avleda allt vatten som det tillförs. På grund av det uppkom översvämningar också på gatorna den 16 juni 1977. Den dagen var enligt en uppgift han fått – han är förhindrad att uppge källan – gallret i utloppskammaren vid Västra hamnbassängen igen-satt. Dessutom var utloppsöppningen mindre än den är idag. – Efter händelsen den 16 juni 1977 har en backventil installerats i golvbrunnen. Därefter har inga översvämningar förekommit. I samband med att fastigheten bebyggdes borde kommunen ha angett att en backventil erfordrades. Eftersom kommunen brustit i den skyldigheten och då förebyggande åtgärder vidtas på fastigheten till följd av underdimensioneringen av den allmänna anläggningen är kommunen skyldig att svara för kostnaderna.

Kommunen anförde: Under normalt förekommande och förutsebara betingelser fungerar ledningsnätet fullt tillfredsställande. Det kombinerade nätet, som betjänar J.W:s fastighet, är dimensionerat för att klara regn av den intensitet som statistiskt förekommer högst en gång vart femte år, s.k. 5-års-regn. Dimensioneringen är sådan att anläggningen uppfyller skäligen anspråk på säkerhet. Det är ur ekonomisk synpunkt uteslutet att dimensionera avloppsanläggningen så att den kan leda bort avloppsvattnet vid ett sådant regnväder som det den 16 juni 1977. Det förekom då åskregn över hela tätorten. På kort tid föll stora regnmängder. Vid kommunens avloppsreningsverk cirka 2 km väster om J.W:s fastighet uppmättes mellan klockan 12.30 och 14.30 19 mm regn. Nederbörden förekom under 15–20 minuter. Mätningarna gjordes för SMHI:s räkning. Längre österut över stadens centrala delar föll större regnmängder. Redan det regn som föll vid reningsverket är för mycket för ledningsnätet. Det är känt att flera översvämningar inträffade men inte hur många det var. Fem fastighetsägare har hört av sig till kommunen.

Även vid andra tillfällen har enstaka översvämningar inträffat. – Gallret vid utloppskammaren i hamnbassängen togs bort efter sommaren 1977. Samtidigt vidgades utloppet från 600 x 1 200 mm till 1 000 x 1 200 mm. Gallret togs bort uteslutande av det skälet att avloppsvattnet numera leds till reningsverket och att bräddavloppen har försetts med galler. Kommunen har inte fått någon rapport om att gallret var igensatt vid översvämningstillfället. Det kontrollerades regelbundet.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 12 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar skall allmän va-anläggning vara försedd med de anordningar som krävs för att den skall fylla sitt ändamål och tillgodose skäligen anspråk på säkerhet. I fråga om avloppsanläggning innebär detta bl.a. krav på sådant utförande att den under normalt förekommande betingelser avleder tillrinnande vattenmängder på åsyftat sätt utan risk för inflöde i va-installation som behörigen kopplats till anläggningen. Om skada uppkommer till följd av att anläggningen inte uppfyller dessa krav, kan enligt 29 § lagen huvudmannen för anläggningen förpliktas ersätta skadan oberoende av om något vållande ligger huvudmannen till last eller ej. Däremot torde såväl av nyssnämnda lag som av allmänna rättsgrundsatser följa att skadeståndsansvar vanligen utesluts vid extraordinära naturhändelser, såsom exempelvis ett för orten onormalt intensivt regn eller andra exceptionella vattenflöden.

Vad beträffar förevarande händelse är upplyst att skadan förorsakats av att vatten bakvägen tryckts upp genom spillvattenledningen i J.W:s fastighet och därvid via golvbrunnen i källaren strömmat ut i källarutrymmena. J.W. har hävdats att detta i sin tur berott på brister i kommunens avloppsanläggning. Närmare bestämt har han gjort gällande att ledningsnätet varit underdimensionerat och att utloppet i hamnbassängen varit igensatt. Kommunen har invänt att översvämningen orsakats av ett för orten onormalt kraftigt regn.

Till utredning om den allmänna va-anläggningens kapacitet har på J.W:s begäran förhör hållits med C.D., L.T. och K.K., alla ägare till fastigheter i Trelleborg.

I målet har ingivits kartor över kommunens ledningsnät, utvisande bl.a. avrinningsförhållanden, ledningsdimensioner och erforderliga nivåangivelser. För bedömning av dimensioneringen av den del av ledningsnätet som betjänar J.W:s fastighet har kommunen redovisat en den 30 januari 1980 dagtecknad teoretisk beräkning av trycklinjens höjd i ledningen i gatan utanför fastigheten. Om trycklinjen där går högre än fastighetens källargolv tränger vatten in i källaren.

Utredningen omfattar två alternativa beräkningar. I den ena förutsätts att havsytans nivå överensstämmer med medelvattenytan (3 cm) och i den andra att nivån överensstämmer med medelhögvattenytan (+79 cm). Vattenståndet den 16 juni 1977 var enligt uppgift från kommunen kl. 08.00 och 12.00 – 15 cm och kl. 17.00 $\pm$ 0 cm. Beräkningarna bygger i övrigt på följande förutsättningar. Regnintensiteten antas motsvara ett femårsregn för områden med duplikata ledningar. Det innebär ifråga om femårsregn med 10 minuters varaktighet 150 sekundliter/hektar, med 20 minuters varaktighet 95 sekundliter/hektar och med 30 minuters varaktighet 70 sekundliter/hektar. Siffrorna gäller enligt Svenska vatten- och avloppsverksföreningen (VAV) P 28 för Malmö. Regnmängderna har reducerats med en magasineringsfaktor 0,9. Som avrinningskoefficienter har använts värden mellan 0,1 och 0,5. Medelhastigheten på vattnet i ledningarna är 1,5 meter per sekund.

Med utgångspunkt från utloppet i Västra hamnbassängen har trycklinjen räknats fram i ledningssystemet upp till J.W:s fastighet. Enligt det första alternativet kommer trycklinjen där att ligga på +2,68 m. Detta skall jämföras med höjden på källargolvet i J.W:s villa som är +2,95 m. Därtill kommer en extra kapacitet genom att viss mängd vatten i förgreningen i korsningen Lotsgränd – Strandgatan överförs till den ledning som mynnar i havet väster om centrum. Enligt det andra alternativet – som förutsätter medelhögvattenyta i havet – inträffar visserligen översvämning i Hamngatan men uppströms korsningen Lotsgränd – Strandgatan ligger trycklinjen inte på högre nivå än enligt det förra alternativet. På kommunens begäran har förhör hållits med J.-O.G. till utredning om regnvädrets omfattning vid skadetillfället. J.-O.G. är bosatt på en fastighet som ligger ungefär 700 m öster om J.W:s fastighet. Han har uppgivit: Sedan 15 år tillbaka mäter han det regn som faller på hans fastighet. Han har en regnmätare – en graderad glasbehållare av gängse slag – uppställd fritt på tomten. Varje morgon läser han av mätaren och tömmer den på eventuellt regnvatten. Han skriver upp mätresultaten i en särskild förteckning. På morgonen den 17 juni 1977 antecknade han 48 mm vilket är det mesta han någonsin mätt upp. Det motsvarar hela den normala månadsnederbörden för juni. År 1977 gav juni månad sammanlagt 88 mm. Den 26 juli samma år mätte han upp 36 mm nederbörd.

Va-nämnden har granskat kommunens beräkningar av ledningsnätets kapacitet. Någon anledning till erinringar mot dem har inte framkommit. Inte heller finns något att invända mot de förutsättningar beräkningarna vilar på. Såvitt beräkningarna utvisar är den del av ledningsnätet som betjänar J.W:s fastighet dimensionerat för att avbörda i vart fall de vattenmängder som förekommer vid ett

femårsregn. Det innebär för trakten (Malmö) i ungefärliga värden t.ex. 9 mm regn på 10 minuter, 12 mm på 20 minuter eller 13 mm på 30 minuter. Det kan påpekas att den relativt trånga utloppsöppningen från utloppskammaren i hamnbassängen enligt beräkningarna ger en lokal fallförlust på cirka 1 m. Detta kan visserligen synas anmärkningsvärt men trots det ligger trycklinjen alltså under källargolvet vid fastigheten. De uppgifter som C.D., L.T. och K.K. lämnat om översvämningar på andra fastigheter ger inte anledning att anta att den verkliga kapaciteten på ledningsavsnittet varit lägre än den beräknade.

Utredningen ger inte grund för några exakta slutsatser om regnintensiteten över området kring fastigheten vid översvämningstillfället. De uppgifter som framkommit – bl.a. genom förhöret med J.-O.G. – ger dock vid handen att det varit fråga om väsentligt kraftigare regn än de nyss nämnda och alltså för orten onormalt intensivt.

Va-nämnden finner att översvämningen har orsakats av att den allmänna va-anläggningen har tillförts betydligt mera regnvatten än den förmått avleda. Det förhållandet att anläggningens kapacitet i det aktuella avsnittet motsvarar det beräknade tillflödet vid ett femårsregn innebär därvid inte att den kan anses bristfällig på grund av underdimensionering. Utredningen ger inte heller stöd för antagande att avloppsanläggningen i annat avseende har varit behäftad med brister av beskaffenhet att påverka den nu behandlade händelsen.

Vid angivna förhållanden och då inte heller eljest ådagalagts att skadorna kan tillskrivas någon omständighet eller händelse som kommunen lagligen har att svara för finner Va-nämnden att J.W. inte kan vinna bifall till sin skadeståndstalan.

Va-nämnden lämnade J.W:s talan utan bifall.

Beslut: 1980-08-15, BVA 63

Mål nr: VA 36/79

J.W. vädjade och yrkade vid Vattenöverdomstolen bifall till sin vid Va-nämnden förda talan.

Kommunen bestred ändring.

Vattenöverdomstolen inhämtade yttranden från Svenska kommunförbundet och Sveriges villaägareförbund.

Vattenöverdomstolen yttrade:

Mellan parterna är ostridigt att avloppsvatten från den i kommunens allmänna va-anläggning ingående ledning, till vilken J.W:s fastighets avlopp var anslutet, den 16 juni 1977 trängt upp genom en golvbrunn i fastighetens källare till följd av att ledningssystemet ej

förmådde tillräckligt snabbt avleda tillströmmande vatten.

Som orsaker till översvämningen har J.W. åberopat att avloppsnätet hade otillräckliga rördimensioner, att öppningen i en vid Västra hamnbassängen belägen utloppskammare i nätet var för liten samt att gallret i öppningen var igensatt.

Vattenöverdomstolen finner J.W. ej mot kommunens bestridande ha styrkt att det ifrågavarande gallret var igensatt vid det aktuella tillfället. Utredningen ger däremot vid handen att översvämningen berott på att avloppsnätet inte hade tillräcklig kapacitet för att snabbt nog avleda den vid förevarande regnintensitet tillströmmande vattenmängden.

Kommunen har efter särskild utredning ej gjort gällande annat än att den berörda delen av avloppsnätet hade en till ett 5-årsregn begränsad avledningsförmåga. Vid sin prövning utgår Vattenöverdomstolen därför från att anläggningen hade sådan kapacitet, vilken i och för sig framstår som väl motiverad ur teknisk-ekonomisk synpunkt.

Enlig 12 § va-lagen skall allmän va-anläggning utföras så att den allmänna hälsovårdens intresse tillgodoses och vara försedd med de anordningar som krävs för att den skall fylla sitt ändamål samt tillgodose skäliga anspråk på säkerhet. Häri ligger i princip krav på sådan kapacitet att tillströmmande vatten ej föranleder översvämning. Den skälighetsavvägning som enligt lagrummet skall göras tillåter emellertid, under beaktande av föreliggande omständigheter i det särskilda fallet, godtagande av anläggningar med mindre avledningsförmåga än som svarar mot intensivast tänkbara tillströmning av vatten. – Det strikta skadeståndsansvar som enligt 29 § samma lag åvilar huvudmannen för allmän va-anläggning omfattar inte översvämningsskador i en otillräckligt dimensionerad anläggning, därest denna befinns vid prövning enligt 12 § godtagbar. Detta gäller således redan om vatten vid det aktuella tillfället tillförts anläggningen med mindre intensitet än som kan anses konstituera force majeure.

Vid bedömning av frågan huruvida kommunens allmänna va-anläggning i berörd del kan anses skäligen godtagbar enligt 12 § va-lagen finns visst utrymme för att taga hänsyn till omständigheter, som före införandet av strikt skadeståndsansvar tillmätts betydelse för huvudmannens skadeståndsskyldighet. Härvid är bl.a. följande att beakta. J.W:s fastighet ligger inom central tätbebyggelse, där dräneringen är i väsentlig mån beroende av den allmänna va-anläggningen. Fastighetens byggnad anslöts, uppenbarligen efter sedvanlig prövning i byggnadsnämnd och hälsovårdsnämnd, till den allmänna va-anläggningen så sent som 1974–1975. Det stod då klart för kommunen att avloppsanläggningen i hithörande del var otillräcklig, och arbete pågick sedan flera år tillbaka med att ersätta den kombinerade ledningen med ett duplikatsystem. J.W. har utan bestridan-

de av kommunen uppgivit sig ha varit okunnig om risken för översvämning i den allmänna va-anläggningen. Kommunen har ej heller påstått att den underrättat J.W. om den föreliggande risken, oaktat en sådan underrättelse varit påkallade till undvikande av skada och – såsom Svenska kommunförbundet i sitt yttrande uppgivit – allmänt förekommer i enlighet med rekommendation i material som från Svenska vatten- och avloppsföreningen distribueras till kommunerna. I det kontraktsrättsligt färgade förhållandet mellan kommunen och J.W. framstår en underrättelse som påkallad, inte minst mot bakgrund av numera rådande värderingar inom konsumenträtten.

Härutöver vill Vattenöverdomstolen understryka att risken för källaröversvämning förelegat endast för vissa av de anslutna fastigheterna, ett förhållande varom kommunen också måste ha varit medveten. En sådan riskfördelning till förmån för va-kollektivet står i mindre god överensstämmelse med grunderna för fördelning enligt 26 § va-lagen av kostnaderna för den allmänna va-anläggningen och den kommunala likställighetsprincipen.

Sammanfattningsvis finner Vattenöverdomstolen att kommunens allmänna va-anläggning, i beaktande av här upptagna omständigheter, icke kan anses vid översvämningstillfället ha tillgodosett skäliga anspråk på säkerhet. Vid sådant förhållande är kommunen skyldig ersätta J.W. för skada till följd av översvämningen.

Mellan parterna är ostridigt att J.W. genom översvämningen orsakats sanitär olägenhet till ett i Va-nämndens beslut angivet värde av 2 800 kr. Såsom kommunen anfört har däremot inmonteringen av backventil och i anslutning därtill företagen mattomläggning icke sådant samband med översvämningen att de omfattas av kommunens ersättningsskyldighet.

Kommunen har vid Va-nämnden i och för sig medgivit av J.W. därstädes framställt ränteyrkande, vilket alltså skall bifallas i vad avser J.W. tillkommande ersättning. I den mån J.W:s ränteyrkande i Vattenöverdomstolen går utöver vad han sådant hänseende yrkat vid Va-nämnden skall det avvisas.

Skäl föreligger ej att förbehålla J.W. rätt till framtida ersättningstalan.

Med ändring av Va-nämndens beslut förpliktade Vattenöverdomstolen kommunen att betala skadestånd till J.W. med 2 800 kr jämte ränta.

Dom: 1982-03-16, DT 8

Mål nr: T 59/80

Kommunen ansökte om revision och yrkade att Högsta domstolen, med ändring av Vattenöverdomstolens dom, skulle fastställa Va-nämndens beslut.

J.W. bestred ändring.

Högsta domstolen yttrade:

I 12 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar föreskrivs bl.a. att en allmän va-anläggning skall vara försedd med de anordningar som krävs för att den skall fylla sitt ändamål och tillgodose skäliga anspråk på säkerhet. Vidare sägs i lagrummet att huvudmannen är skyldig att underhålla anläggningen så länge den behövs och i övrigt sörja för att den på tillfredsställande sätt fyller sitt ändamål. Om huvudmannen överskrider sin rätt eller åsidosätter sin skyldighet gentemot en fastighetsägare, skall han enligt 29 § återställa vad som eftersatts samt ersätta skadan. Enligt lagens förarbeten gäller ersättningsskyldigheten – med undantag för fall av force majeure o d – oberoende av vållande (prop. 1970:118 s 153, 192, 201; jämför också NJA 1983 s 209).

J.W. har gjort gällande att kommunen har åsidosatt sin skyldighet att se till att avloppsanläggningen tillgodoser skäliga anspråk på säkerhet. Det måste därför närmare undersökas vad som ligger i lagens krav på den punkten.

Vid va-lagens tillkomst ansågs det inte behövt med några närmare föreskrifter om va-anläggningens utformning (jämför prop. 1970:118 s 137). Det har sålunda överlämnats åt praxis att bl.a. bestämma vad som skall avses med skäliga anspråk på säkerhet. Det är emellertid tydligt att bestämmelsen härom inte kan ges den innebörden att en avloppsledning skall dimensioneras så, att tillströmmande vatten aldrig skulle kunna föranleda översvämning. Den skälighetsavvägning som skall göras enligt lagrummet innebär att även anläggningar med mindre avledningsförmåga än som svarar mot intensivast tänkbara vattentillströmning kan få godtas. Vid dimensioneringen får hänsyn tas till de särskilda förhållandena inom det berörda området. Är det fråga om en dagvattenförande ledning, blir bl.a. de förekommande regnens intensitet, varaktighet och återkomsttid av betydelse.

Till ledning vid beräkningen av allmänna avloppsledningar har anvisningar utarbetats av Svenska vatten- och avloppsföreningen (VAV) där de flesta kommunerna är medlemmar (VAV P28). I anvisningarna sägs bl.a. att dagvattenförande ledningar bör beräknas för regn med olika återkomsttider och att det regn som ger lägst totalkostnad för anläggning, drift och skador bör väljas som dimen-

sionerande. Eftersom det i praktiken ofta saknas underlag för en sådan noggrann beräkning lämnas i anvisningarna vissa rekommendationer om vilka återkomsttider som bör väljas inom olika typer av områden och för olika slags avloppssystem. När det gäller att beräkna intensiteten och varaktigheten hos de återkommande regnen bör enligt anvisningarna lokal statistik användas, varvid observationer från minst en tioårsperiod bör beaktas. Sådan statistik föreligger bl.a. såvitt gäller Malmö kommun.

Det torde vara närmast ofrånkomligt att huvudmännen för allmänna va-anläggningar utgår från vissa allmänna normer när det gäller att beräkna avloppsledningarnas dimensioner. De nyss berörda anvisningarna synes ha fått en vidsträckt praktisk användning, och det har inte i målet framkommit några omständigheter som ger anledning att ifrågasätta deras lämplighet. Det får därför godtas att anvisningarna läggs till grund vid avgörandet av om en va-anläggning tillgodoser skäliga anspråk på säkerhet. Har en avloppsledning dimensionerats i enlighet med vad som anges i anvisningarna, bör alltså lagens krav på denna punkt anses uppfyllda, såvida det inte i det särskilda fallet föreligger någon utredning som föranleder en annan bedömning.

J.W:s fastighet har betjänats av ett kombinerat avloppssystem. Enligt VAV:s anvisningar skall ett sådant system, om det är beläget inom ett område av det slag som är aktuellt i målet, dimensioneras med hänsyn till regn som har en återkomsttid av fem år. Det har inte i målet framkommit att Trelleborgs kommun borde ha använt en annan beräkningsgrund för att lagens säkerhetskrav skulle anses uppfyllt. De beräkningar som kommunen har utfört och som finns redovisade i Va-nämndens beslut ger också vid handen att ledningsnätet i den aktuella delen har varit dimensionerat så att det har kunnat avbörda de vattenmängder som förekommit vid ett femårsregn. Kommunen har visserligen vid sina beräkningar använt sig av statistik som gäller för Malmö. Det finns emellertid inte anledning anta att det skulle föreligga sådana skillnader mellan de båda kommunerna att beräkningarnas tillförlitlighet härigenom skulle rubbas. Inte heller i övrigt har det framkommit någon anledning till erinringar mot beräkningarna. Den utredning som har förebragts i målet ger inte stöd för antagande att den verkliga kapaciteten på ledningsavsnittet har varit lägre än den beräknade.

Som Va-nämnden har funnit kan det inte på grundval av utredningen dras några exakta slutsatser om regnintensiteten över det aktuella området vid översvämningstillfället. De uppgifter som har framkommit ger dock vid handen att regnintensiteten har varit större än vad som innefattas i ett femårsregn.

Vad som nu har sagts innebär att va-anläggningen inte kan anses

ha varit bristfällig på grund av underdimensionering. Det har inte heller genom utredningen i målet framkommit att anläggningen i något annat avseende har varit behäftad med brister som gör att va-lagens krav inte har varit uppfyllda.

Den i Vattenöverdomstolens dom berörda frågan huruvida kommunen har åsidosatt en skyldighet att upplysa J.W. om risken för översvämning kan inte påverka bedömningen av om va-anläggningen har tillgodosett skäliga anspråk på säkerhet. Detta hindrar inte att en försummad upplysningsskyldighet ändå skulle kunna utlösa ett skadeståndsansvar. Kommunen kan emellertid inte anses ha varit skyldig att lämna allmänt hållna upplysningar om risken för översvämning med hänsyn till avloppsledningarnas dimensionering. I målet har inte heller framkommit att det beträffande J.W:s fastighet har förelegat sådana särskilda skaderisker att det på grund därav har funnits skäl för kommunen att lämna information. J.W. kan därför inte heller på den nu behandlade grunden göra anspråk på skadestånd.

På grund av det sagda skall J.W:s talan lämnas utan bifall.

Högsta domstolen ändrade Vattenöverdomstolens dom, såvitt kommunen därigenom förpliktats betala skadestånd, och fastställde det slut vartill Varnämnden kommit.

Dom: 1984-10-24, DT 30

Mål nr: T 163/78